

EJDERHA
ÇOCUK
Zümrüt Peşinde

Giriş

Hamar isimli küçük köy, daha önce böylesine bir gürültü ile sarsılmamıştı hiç! Muazzam bir kükreyiş evlerin etrafında yankılanıyor; sıcak bir rüzgâr dar sokaklarda dolaşıyordu. İnsanlar ne olduğunu görmek için aceleyle dışarı fırladı.

“Evden ayrılma!” diye emretti Tia’nın babası, diğer köylülere katılmak için koşarken.

Tia pencereden bakabilmek için güçlükle bir sandalyenin tepesine tırmandı. Köyün sınırındaki tarlalarda kocaman, kırmızı bir ejderha kükruyor ve alevler püskürtüyordu.

Tia bir sürü ejderha görmüştü ama çılgına dönen bir ejderhayı ilk defa görüyordu.

Hamar’da ne işi vardı? Neden bu kadar öfkeliydi? Cevapları öğrenmek istiyordu. Hızla evden çıktı ve mısır tarlasına doğru koştu. Tarlaya varınca hemencecik bir çalılığın arkasına saklandı. Ağzı açık bir hâlde, gizlendiği yerden kırmızı ejderhanın mısırları dalgalandırarak havada dönüşünü seyretti.

“Ondine nerede?” diye kükredi dev ejderha köylülere.

Tia’nın babası öne çıktı ve eğilerek selam verdi. “Ben Elio, kudretli ejderha,” dedi. “Ondine benim karım olur. Onu niçin arıyorsun?”

“Karım, güç mücevherlerimizi çalan entrikacı hırsızlardan biri!” dedi ejderha. Küçük, sıcak alevler devasa ağzının etrafını ya-lıyordu.

Köylüler dehşetle nefeslerini tuttular.

“Hayır! Ondine, Ejderha Kraliçe’den asla bir şey çalmaz!” diye atıldı Elio.

“O zaman neden burada değil?”

“Bir hediye vermek için Ejderha Kraliçe’nin yuvasına gitti. Hediyesi de kraliçenin yeni yumurtaları için kuğu tüylerinden ya-

pılmış bir battaniyeydi.”

“Evet, bu doğru. Gitti ve oradaki güç mücevherlerini çaldı! Seni bir karınca gibi ezmeden çabuk söyle bana, Ondine nerede?”

“Bilmiyorum!” dedi Elio çaresiz bir hâlde. Neredeyse gözlerinden yaşlar akacaktı.

“Yalan söylüyorsun!” Ejderha bir hışımla Tia’nın babasına doğru yürüdü. Her adımında yer şiddetle sarsılıyordu. Sonra birden pençeleriyle Elio’yu tuttu.

Tia, daha fazla dayanamadı. Hırsla saklandığı yerden fırladı ve ejderhaya doğru koştu. Kimse ama hiç kimse babasına böyle davranamazdı. Asla, asla, asla... “Kes şunu! Rahat bırak babamı.”

“Hayır, Tia! Kaç!” diye haykırdı Elio.

Tia babasının sözlerine aldırmadı. Babasını tutan büyük, pullu pençeyi tüm gücüyle yumruklamaya koyuldu. “Babamı rahat bırak dedim sana!”

Ejderha bir kez daha kükredi. Elio’yu bıraktı ama bu sefer, kızı yakaladı. Tia çılgın atarak demirden pençeleri tekmeliyordu.

“Yeter!” diye hırladı ejderha, Elio’ya dö-

nerek. “Ondine güç mücevherlerimizin çalınmasına yardım etti. Bunun karşılığı olarak ben de senin cadı veledini alacağım.” Çömeldi ve ardından kanatlarını açarak gökyüzüne yükseldi.

Tia, çok çok aşağıda kalan babasının ellerini üzüntüyle ağzına götürdüğünü gördü.

“Seni bulacağım, Tia!” diye seslendi babası. “Seni bulacağım ve geri getireceğim.

Bunu asla unutma!”

Ejderha, havayı döven kocaman kanatlarını istikrarlı bir ritimle hareket ettirerek daha da yukarılara uçarken, Hamar köyü giderek ufaldı. Tia, babasının sesini duyamayacak kadar yüksekteydi artık.

Sonra birden bir gürültü inetti gökyüzünü. Fırtına benzeri müthiş bir patlama, ejderhanın havada defalarca savrulmasına neden oldu. Ejderha, dengesini sağlamak için delicesine kanat çırparken, Tia’yı elinden düşürdü. Şimdi aşağıya düşüyordu Tia. Etrafında şiddetle esen rüzgâr, onu giderek zemine doğru yaklaşıtıyordu. Kendi çığlıklarının arasında ejderhanın kükrediğini duyuyordu. Sesler birleşerek şiddetli bir ısıklık gibi kulaklarında uğulduyordu.

Ejderha hızla ona doğru geliyordu ve biraz sonra Tia, artık düşmek yerine uçuyordu. Tam toprağa çakılmak üzereyken, dev pençeler kendisini tutmayı başarmıştı.

“Bu bir büyüydü!” diye gürlledi ejderha. “Yüksek Cadılar bizi topraklarımızdan sürmek için büyü kullandı.” Şimdi öncekinden